

**בבית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים**

עת"ם 13708-3-20

בעניין:

1. חטיב, ת"ז [REDACTED]
2. חטיב, ת"ז [REDACTED]
3. חטיב, ת"ז (קטין) [REDACTED]
4. חטיב, ת"ז (קטינה) [REDACTED]
5. חטיב, ת"ז (קטין) [REDACTED]
6. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע"ר מס' 580163517

ע"י ב"כ עוה"ד בנימין אחסתרובה (מ"ר 58088) ו/או דניאל שנהר (מ"ר 41065) ו/או תהילה מאיר (מ"ר 71836) ו/או נדיה דקה (מ"ר 66713) ו/או אהרון מייס קורמן (מ"ר 78484) ו/או מאיסא אבו סאלח-אבו עכר (מ"ר 52763)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרים

- נגד -

שר הפנים

ע"י פרקליטות מחוז ירושלים – אזרחי
רח' מח"ל 7, ירושלים
טל: 02-5419555; פקס: 02-6468053

המשיבים

עתירה מינהלית

בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת להתערב בהחלטתו הפסולה והבלתי סבירה של המשיב לסרב לבקשה למתן רשיון ישיבה ארעי מסוג א/5 לעותרת 2, העומדת בכל התנאים שנקבעו בהחלטת השר, שניתנה במסגרת בג"ץ 813/14 פלוני נ' שר הפנים. זאת, מטעמים פסולים מן היסוד, הסותרים קביעות שניתנו בעניינם של העותרים בשני פסקי דין חלוטים; ראשית בבית הדין לעררים בירושלים בערר (י-ם) 1806-16 חטיב ואח' נ' רשות האוכלוסין וההגירה, ולאחר מכן גם בעמ"ן 11930-07-18 מדינת ישראל נ' חטיב ואח.

ההחלטה הנתקפת בעתירה זו מצ"ב ומסומנת ע/1.

מקור הסמכות של בית המשפט הנכבד לדון בעתירה

1. עניינה של העתירה בהחלטת המשיב לסרב, מטעמים פסולים, לבקשה לשדרוג מעמדה של העותרת 2 ולמתן רישיון לישיבת ארעי בישראל מטעמים הומניטאריים, בהתאם לסמכותו לפי סעיף 1א3 לחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), תשס"ג-2003 (להלן: **הוראת השעה**) ולהודעתו שנמסרה לבג"ץ, במסגרת בג"ץ 813/14 פלוני נ' שר הפנים ביום 11.4.2016.

על פי סעיף 12(3) לתוספת הראשונה לחוק בתי משפט לעניינים מינהליים, תש"ס-2000, הסמכות לדון בעניין זה נתונה לבית המשפט לעניינים מינהליים. על פי סעיף 4 לתוספת לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952, לבית הדין לעררים אין סמכות לדון בהחלטות לפי סעיף 1א3 להוראת השעה. לפיכך, ובהתאם לפסק דינו של בית המשפט העליון בבג"ץ 6079/17 **ראיד נתשה נ' שר הפנים** (נבו), מדובר בהחלטה לפי סעיף 1א3 להוראת השעה, של מי שעומד בכל תנאי הסף שנקבעו בהחלטת השר שניתנה במסגרת בג"ץ 813/14 – שעניינו אף נבחן וסורב על ידי המשיב עצמו ולא על ידי אחת מלשכותיו.

2. באשר לסמכות המקומית, הסמכות לתת ל"תושב אזור" רישיון לישיבת ארעי בישראל מטעמים הומניטאריים נתונה, לפי סעיף 1א3 להוראת השעה, למשיב 1, היושב בירושלים. על כן, הסמכות המקומית לדון בעתירה נתונה לבית המשפט בירושלים.

התשתית העובדתית

הצדדים לעתירה

3. **העותר 1** (להלן: **העותר**), יליד שנת 1969 ותושב קבע המשתייך לאוכלוסיה הילידית של ירושלים המזרחית, הוא בן זוגה של העותרת 2 ואביהם של העותרים 3-4.

4. **העותרת 2** (להלן: **העותרת**, וביחד עם העותר, **העותרים**), ילידת שנת 1976 ותושבת השטחים במקור, היא אשתו של העותר ואימם של שני קטינים, **העותרים 3-5** בעתירה דכאן, אשר חיה בירושלים כדין כשני עשורים תמימים.

5. **העותרת 6** היא עמותה רשומה, אשר שמה לה למטרה לסייע לתושבי ירושלים המזרחית המשתייכים לאוכלוסייה הילידית שלה ולשאר תושבי השטחים הכבושים, אשר נפלו קורבן להתעמרות או לקיפוח על ידי רשויות המדינה, ובכלל זה להגן על זכויותיהם בפני ערכאות, הן בשמה כעותרת ציבורית והן בייצוג אנשים שזכויותיהם נפגעו.

6. **המשיב** הוא נותן החלטה הנתקפת בעתירה דכאן.

עיקרי העובדות ומיצוי ההליכים

7. להלן הרקע העובדתי הנחוץ לעתירה.

8. בשנת 1996 התארסו העותרים וחתמו ביניהם על חוזה נישואין. בשנת 1997 הם נישאו זה לזו.

9. למן נישואיהם ועד היום העותרים מתגוררים בירושלים. ראשית ועד לשנת 2002 התגוררו בדירות ששכרו בשכונת צור באהר שבירושלים. בין השנים 2002-2015 התגוררה משפחת העותרים בשכונת ג'בל מוכאבר שבירושלים ובסוף שנת 2015 עברה המשפחה להתגורר בשכונת ואדי אלג'וז.

10. ביום 12.12.1999 הגיש העותר בקשה לאיחוד משפחות עבור אשתו העותרת. הבקשה, שקיבלה את המספר 591/99, אושרה בשנת 2001. מני אז ואילך שהתה העותרת בישראל באמצעות היתרי שהייה מתחדשים שניתנו לה באופן סדיר ורציף מידי שנה בשנה.

11. במהלך השנים נולדו לעותרים ארבעה ילדים: ביום 28.3.1998 נולד בנם הבכור מוצטפא, ביום 2004. ■■■ נולד בנם ■■■, הוא העותר 3 בעתירה דכאן, ביום 2006. ■■■. נולדה בתם הקטנה ■■■,

- היא העותרת 4 וביום 2020. נולד לעותרים בנם התינוק [REDACTED] הוא העותר 5 בעתירה זו. הילדים כולם נולדו בירושלים נרשמו במרשם האוכלוסין במעמד של תושבי קבע בישראל.
12. ביום 12.10.2015 נורה ונהרג בנם הבכור של העותרים, [REDACTED], וזאת כטענת הרשויות, במסגרת פיגוע דקירה כושל שביצע בסמוך לשער האריות בירושלים.
13. ביום 23.12.2015 התקבלה אצל העותרים הודעה מלשכת המשיב שבירושלים המזרחית ובה הוזמנו להגיש את טיעוניהם בכתב ובעל פה כנגד כוונת המשיב לבטל את ההליך לאיחוד משפחות בו נטלו חלק מזה שנים רבות (להלן: **ההודעה**). העותרים פנו לעותרת 5 וביקשו את סיועה בייצוגם מול המשיב.
14. ביום 10.1.2016 נערך לעותרים שימוע בעל פה בלשכתו של המשיב שבירושלים המזרחית. במועד השימוע, העבירו העותרים לפקידי לשכת המשיב אף את טיעונים בכתב כנגד ההחלטה.
15. ביום 5.4.2016 שלחה לשכת המשיב שבנדון לעותרים החלטה המסרבת את בקשתם (להלן: **ההחלטה הראשונה**). כל זאת תוך התעלמות מוחלטת ובוטה מכלל טענות העותרים כפי שהועלו בפני המשיב במסגרת השימוע בעל פה שנערך להם ובמסגרת הטיעונים בכתב שמסרו.
16. ביום 1.5.2016 הגישו העותרים לבית דין הדין לעררים מכוח חוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, ערר על ההחלטה לבטל את ההליכים בהם נטלו חלק שנים כה רבות.
17. שנתיים לאחר מכן, ביום 23.5.2018, ניתן פסק דין בערר המקבל את טענות העותרים בדבר פסלות החלטת המשיבה כנגדם.
- העתק מפסק הדין דהתם שמספרו וכותרתו הינם ערר (י-ם) 1806-16 **חטיב ואח' נ' רשות האוכלוסין וההגירה**, מצ"ב ומסומן ע/2.
18. ביום 4.7.2018 הגיש המשיב לבית המשפט לעניינים מינהליים בירושלים ערעור על פסק דינו של בית הדין לעררים שכותרתו ומספרו הם עמ"ן 11930-07-18 **מדינת ישראל נ' חטיב ואח'**.
19. ביום 3.1.2019 ניתן פסק דין בערעור שהגיש המשיב ובו שב בית המשפט לעניינים מינהליים ומאשר את פסיקתו של בית הדין בדבר פסלותה של ההחלטה שנתנה המשיבה בעניינם של העוררים.
- העתק מפסק הדין בעמ"ן 11930-07-18 **מדינת ישראל נ' חטיב ואח'** מצ"ב ומסומן ע/3.
20. משניתנה בשתי ערכאות החלטה שאף הפכה לחלוטה ולפיה לביטול ההליכים בהם נטלו העותרים חלק שנים כה רבות לא היה מקום מעיקרא, הושב לעותרת מעמדה. ברם, כפי שיפורט מיד, בהשבתה של העותרת להליכים בהם נטלה עם בן זוגה שנים כה רבות חלק, לא סגי ועל מנת לתקן את המעוות. היה על המשיב לעשות צעד נוסף וחשוב שנמנע מהעותרת גם נכון למועד כתיבת שורות אלו. נסביר.
- בג"ץ 813/14 פלוני ואח' נ' שר הפנים ואח'**
21. במהלך שנת 2014 הגישה העותרת 6 סדרת עתירות לבג"ץ, בבקשה לשדרג את מעמדם של פלסטינים, בני זוגם של תושבי ירושלים המזרחית, החיים בישראל מזה שנים רבות במסגרת הליך לאיחוד משפחות.

בעתירות דהתם הדגישה העוררת 5, כי האיסור שחל – בעקבות חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת השעה), התשס"ג-2003 – על מתן מעמד בישראל לפלסטינים, תושבי השטחים הכבושים, מתוקף נישואיהם לתושבי המדינה או לאזרחיה, גוזר עליהם לחיות בישראל מכוח היתרים זמניים בלבד, ללא זכויות סוציאליות וללא כל ודאות באשר ליום המחר. לנוכח הפגיעה המתמשכת בזכויותיהם, דרש המוקד לקבוע חריג בחוק שיאפשר להעניק להם – ולאחרים במצבם – מעמד בישראל. שלוש עתירות נוספות בנושא הוגשו על ידי עורכי דין פרטיים.

22. ביום 11.4.2016, הגיש המשיב הודעה לבית המשפט שבה נמסר, בין השאר, כי לצד ההחלטה על הארכת תוקף הוראת השעה החליט שר הפנים לתת מעמד ארעי (אשרת א/5) לפלסטינים, החיים בישראל במסגרת הליך לאיחוד משפחות מכוח היתרים זמניים בלבד, ושבקשתם לאיחוד משפחות הוגשה למשיבה לא יאוחר מסוף שנת 2003. על פי ההודעה אותם בני זוג וילדיהם הקטינים (שנולדו לאחר יום 1.1.1998), יקבלו אשרה מסוג א/5 המקנה להם זכויות סוציאליות – זאת אם הם עומדים בתנאי הסף, לרבות הוכחת מרכז חיים בישראל והיעדר מניעה ביטחונית או פלילית.

העתק מהודעת המדינה מיום 11.4.2016 בבג"ץ 813/14 **פלוני ואח' נ' שר הפנים ואח' מצ"ב ומסומן ע/4**.

23. יצוין כי בעקבות הודעה זו שודרג מעמדם של למעלה מ-1500 איש המחזיקים כיום ברישונות לישיבת ארעי בישראל.

24. להבנת העותרים, העותרת דן, עומדת בכל תנאי החלטת המשיב בבג"ץ 813/14 **פלוני ואח' נ' שר הפנים** לשדרוג מעמד מטעמים הומניטאריים. דא עקא, בשל ההליכים בהם פתח המשיב כנגדה, בשל מעשה בנה, לא שודרג מעמדה כשאר הזכאים לכך. על כן, וכשבידם פסקי דין בשתי ערכאות הקובעות כי מהעוררת לא נובעת ולא נבעה כל מניעה בטחונית או פלילית, ישירה או עקיפה, שהיא לא ידעה על מעשה בנה, לא עודדה אותו לפני או לאחר מעשה, וכי אין תשתית לכך שהייתה בסוד כוונות בנה, או שעצמה את עיניה, או כי גילתה רשלנות בעניינו, ולכן מעמדה נשלל על ידי המשיב שלא כדין, פנו העותרים ביום 4.3.2019 ללשכת המשיב בבקשה לשדרג את מעמדה בהתאם להחלטת השר בבג"ץ 813/14 **פלוני ואח' נ' שר הפנים ואח'**.

העתק מפנייתם של העותרים ללשכת המשיב מיום 4.3.2019, מצ"ב ומסומן ע/5.

25. לאחר חודשים רבים בהם לא נענתה בקשתם של העותרים על ידי לשכת המשיב, הגישו ביום 16.9.2019 ערר לבית הדין לעררים – בעניין אי המענה לבקשה. זאת בהתאם לפסק הדין בבג"ץ 6079/17 **ראיד נתשה נ' שר הפנים** (נבו), בו נקבע כי סמכותו של בית הדין לדון בכל עניין שאינו תקיפת החלטה ממשית של המשיב בבקשות המוגשות מכח סעיף 1א3 להוראת השעה.

העתק מכתב הערר (י-ם) 4164-19 ללא נספחים, מצ"ב ומסומן ע/6.

26. ביום 1.3.2020 ניתנה החלטת המשיב בעניינם של העותרים (להלן: **ההחלטה**), היא ההחלטה הנתקפת בעתירה זו ואשר צורפה לרישא שלה. בעקבות קבלת ההחלטה נמחק הערר ביום 3.3.2020.

27. מעיון בהחלטה שבנדון עולה, כי לעמדת המשיב, הגם שהעותרת עונה על תנאי ההחלטה שניתנה בבג"ץ 813/14 במלואם, בעמידתה זו לא סגי. לשיטתו של המשיב, שיקול הדעת הרחב המוקנה לו כשומר הסף

של מדינת ישראל אינו מצטמצם על ידי ההחלטה שניתנה על ידו במסגרת בג"ץ 813/14. לפיכך, והואיל ולעמדתו לא ניתן לנתק את המעשה שביצע בנה של העותרת ואת הסביבה בה גדל וחונך, אשר תרמה לעיצוב אישיותו של בנה מבקשתה לקבלת רישיון ישיבה בישראל, המשיב מסרב לבקשה.

המסגרת המשפטית

28. להלן ייטען, כי ההחלטה שנתן המשיב בעניינה של העותרת והשיקולים שעליהם היא מתבססת, פסולים מן היסוד. מדובר בהחלטה לא הוגנת, העומדת בסתירה לקביעותיהם הברורות של בית משפט נכבד זה ובית הדין לעררים, שניתנו בהליכים שהתנהלו בעניינה של העותרת זה מכבר ושהמשיב היה צד להם. להבנת העותרים מדובר בהחלטה שניתנה ממניעים פסולים ומשיקולים זרים לבקשה. בנסיבות עניינה של העותרת, שעניינה נבחן בשתי ערכאות, להחלטה הפסולה של המשיב שלא לשדרג את מעמדה מהטעמים הנקובים בה, החלטה הפוגעת בזכויות היסוד של משפחת העותרים כולה, אין כל תוקף נורמטיבי או חוקי והיא חורגת ממתחם הסבירות באופן מובהק המצדיק את התערבותו של בית המשפט הנכבד בהחלטה.

ההחלטה

29. בסעי' 15 להחלטה הנתקפת בעתירה זו, ולאחר שהמשיב אינו חולק על עמידתה של העותרת בכל תנאי החלטתו בבג"ץ 813/14, הוא קובע כי ההחלטה דהתם אינה מצמצמת את שיקול הדעת הרחב הכללי שניתן לו "כשומר הסף של מדינת ישראל".

30. עוד על פי האמור בסעי' 15 להחלטה, במסגרת השימוש בשיקול דעת רחב זה מסרב המשיב לבקשה מהטעם הבא :

בנסיבות דנן, לא ניתן לנתק ממסגרת שיקול הדעת, בבואו לבחון האם לאשר למרשתך מעמד של תושבת ארעי בישראל, את מעשיו של בנם הקטין, אשר ביצע דקירה בשוטר מג"ב במהלכו דקר ופצע לוחם מג"ב וסביבת משפחתו בה גדל וחונך, סביבה שתרמה לעיצוב אישיותו של הקטין.

31. קיצורו של עניין, המשיב אינו חולק על עמידת העותרת בכל תנאי החלטתו לשדרוג מעמד מטעמים הומניטאריים כפי שמסר בבג"ץ 813/14, אך משתמש בשיקול דעתו הרחב על מנת לסרב לבקשתה, בשל מעשה בנה והעובדה שגדל בביתה ששימש לשיטתו של המשיב, סביבה שתרמה לעיצוב אישיותו. בכל הכבוד, נראה שהמשיב מצא דרך לעקוף את ההלכה שנקבעה על ידי שתי ערכאות, תוך רמיסת כל זכר של מינהל תקין ושל התנהלות הוגנת וסבירה. על כל כך להלן.

החלטה בלתי הוגנת ובלתי סבירה

32. על החלטת הרשות המינהלית לעמוד במתחם הסבירות. על מנת שהחלטה תעמוד במתחם הסבירות, עליה להינתן תוך שיקול ואיזון נכון בין הגורמים הרלוונטיים השונים בהם עליה להתחשב. בבג"ץ 341/81 מושב בית עובד נ' המפקח על התעבורה, (פ"ד לו(3) 349, 354 (1982)), קבע בית המשפט כי :

בקביעת גבולותיו של "מתחם סבירות" יש להתחשב. בין השאר, בשאלה, אם הרשות הציבורית נתנה משקל ראוי לגורמים הרלוונטיים השונים שבהם עליה להתחשב. **החלטתה של רשות**

מינהלית תיפסל בשל חוסר סבירות, אם המשקל שניתן לגורמים השונים אינו ראוי בנסיבות העניין. אכן, שקלול ואיזון זה הם מעיקרי תפקידיה של הרשות הציבורית, והביקורת על אופן ביצועם נתונה לבית המשפט.

33. זאת ועוד. מתחם הסבירות הנתון לרשות המינהלית בבואה ליתן החלטה משתנה מהחלטה להחלטה והוא נקבע, בין השאר, על פי מידת השפעתה של ההחלטה על זכויות אדם:

... רוחב המתחם מושפע ממהות העניין. קיימת הבחנה בין החלטות טכניות באופיין לבין החלטות מהותיות, כגון החלטה המגבילה זכויות אדם... החלטות העוסקות בזכויות אדם... מצרות את מתחם הסבירות.

(אליעד שרגא ורועי שחר, המשפט המינהלי (עילות ההתערבות) (הוצאת שש, 2008, עמוד 242)).

וכן:

טיבן של הראיות המינהליות הנדרשות, כמותן ואיכותן נגזרים מאופיו של העניין העומד לדיון, וממשמעות ההחלטה המינהלית המתקבלת. אין דומה עוצמת הראיות הנדרשת לצורך החלטה שלה השלכה ישירה על זכויות היסוד של הפרט, והיא עלולה לפגוע בזכויות אדם, כהחלטה שמשמעותה שולית לאינטרס הפרט ואינטרס הציבור.

(רע"ב 426/06 חווא נ' שירות בתי הסוהר, תק-על 2006(1) 3425, בסעיף 14 לפסק הדין).

34. כפי שיפורט להלן, ההחלטה לסרב לבקשה מהטעמים העומדים בבסיסה, עומדת בסתירה לקביעות ברורות שנקבעו בפסקי דין חלוטים של בית משפט נכבד זה ושל בית הדין לעררים.

פסק הדין (י-ם) 1806-16

35. בפסק דינו של בית הדין לעררים בעניינה של העוררת מיום 23.5.2018, נקבעו קביעות נחרצות לא מעטות, שמפאת חשיבותן להליך דכאן תצוטטנה להלן ככתבן וכלשונו:

לא נטען בפני ואין כל ראיה המצביעה על כך, שהעוררת ידעה, או עצמה עיניה מלראות, כי בנה עומד לבצע פיגוע בישראל, או כי עונדה אותו לפעול באופן כזה. (סעי' 38 לפסק דינו של בית הדין לעררים) (ההדגשות הוספו, ב.א.).

וכן:

מקובלת עלי טענת העוררים כי למעשה מבקש המשיב להעניש את העוררת על מעשהו של בנה. מהחלטת מנהלת תחום אשורות וזרים עולה באופן ברור כי המשיב מבקש לבוא חשבון עם העוררת. (סעי' 39 לפסק דינו של בית הדין לעררים) (ההדגשות הוספו, ב.א.).

וכן:

כאמור, אין כל ראייה ואף לא נטען, כי העוררת עודדה, סייעה או נתנה הסכמה שבשתיקה למעשהו של בנה טרם התרחש ואף לא בדיעבד... אין מחלוקת כי בנה של העורר לא פעל בשליחות אמו, או בעידודה. (סעי' 49 לפסק דינו של בית הדין לעררים) (ההדגשות הוספו, ב.א.).

וכן:

החלטת המשיב מטילה על העוררת אחריות שילוחית ואולי אף אחריות קפידה, מעצם היותה אמו של הבן המפגע – הא ותו לא. (סעי' 51 לפסק דינו של בית הדין לעררים) (ההדגשות הוספו, ב.א.).

36. הנה כי כן, בפסק דינו קבע בית הדין הנכבד באופן שאינו משתמע לשתי פנים כי מעבר לכך שמהעותרת דגן לא נובעת כל סכנה בטחונית או פלילית, ישירה או עקיפה, ההליכים שניהל המשיב כנגדה אינם נובעים מטעמי הרתעה כלל ועיקר. בית הדין הנכבד קובע כי המשיב בא חשבון עם העותרת ומענישה על המעשה שביצע בנה. עוד עולה מפסק הדין, כי העותרת, לא ידעה, לא עצמה עיניה, לא הסכימה בשתיקה למעשה בנה, לא לפני ביצועו ואף לא בדיעבד, לא עודדה, לא סייעה ולא שילחה אותו.

37. הטעמים העומדים בבסיס ההחלטה של המשיב להשתמש בשיקול דעתו הרחב על מנת להחריג את העותרת ולמנוע ממנה להינות מהחלטתו בבג"ץ 813/14 על אף עמידתה בכל התנאים, בשל העובדה שבנה ביצע ניסיון לפיגוע, לאחר שגדל בביתה, עובדה שלשיטתו תרמה לעניין, לא זו בלבד שאינה מתיישבת עם קביעותיו הברורות של בית הדין הנכבד אלא שמדובר בסתירה ולמעשה בהתעלמות מוחלטת של המשיב מפסק הדין החלוט שהבהיר לו זה מכבר כי התנהלותו מול העותרת פסולה.

38. אמנם, פסקי הדין שניתנו בשתי ערכאות בעניינה של העותרת, עסקו בהחלטת המשיב לקטוע את ההליך לאיחוד משפחות בו נטלה העותרת חלק שנים רבות, בעוד שההליך דכאן עוסק בסירובו של המשיב לשדרג את מעמדה של העותרת. ברם, התנהלות המשיב בעניינה של העותרת – המודיע כי הוא משתמש בשיקול דעתו הרחב על מנת לעקוף את החלטתו שלו בבג"ץ 813/14, החלטה שהעותרת עומדת בכל תנאיה, ולמנוע ממנה שדרוג מעמד שהיא זכאית לו מהטעמים הנקובים בהחלטה – פסולה בהליך דכאן, ואינה שונה כהוא זה מהתנהלותו בהליכים דהתם. גם הפעם שב המשיב ומעניש את העותרת על מעשהו של בנה תוך התבססות על טיעון שאין לו כל תימוכין, אשר בוטל על ידי הערכאות השונות בפניהן נדון עניינה של העותרת.

39. הנה כי כן, מדובר בהחלטה בלתי הוגנת ובלתי סבירה, ששבה ובאה עם העותרת חשבון ומונעת ממנה שדרוג מעמד על אף עומדה בכל התנאים שקבע המשיב עצמו לעניין, החלטה שהטעמים שעליה היא מתבססת סותרים את קביעותיו הברורות של בית הדין לעררים בעניינה של העותרת – לעניין אי ידיעתה ואי הסכמתה של העותרת למעשה בנה ולעניין גבולות האחריות שניתן להטיל עליה.

פסק הדין בעמ"ן 11930-07-18

40. כמפורט לעיל המשיב ערער על פסק דינו של בית הדין לעררים בעניינה של העותרת לבית משפט נכבד זה.

41. ברם, ביום 3.1.2019 אשרר בית המשפט בפסק דינו את קביעותיו של בית הדין לעררים בעניינה של העותרת ואף הוסיף קביעות משלו שאף מהן נבקש לצטט לאור חשיבותן להכרעת השאלה האם החלטת המשיב בעניינה של העותרת סבירה אם לאו.

ממחויבות כללית כאמור לא צומחת, ואף לא יכולה לצמוח, מעין אחריות מוחלטת של המשיבה לכל מה שעשה בנה. יש להזכיר, כי אין מדובר בילד צעיר, כי אם בקטין על סף הבגירות. נתון זה משליך בהכרח על טיב ומידת הפיקוח הסביר שניתן לצפות לו מצד הוריו.

וכן:

אין טענה או תשתית כי המשיבה הייתה בסוד כוונותיו של בנה. אין טענה או תשתית כי עצמה עיניה ביחס לכוונות אלה. אף אין טענה או תשתית כי גילתה רשלנות לעניין מעשיו (סעי' 12 לפסק דינו של בית המשפט הנכבד).

(ההדגשות הוספו, ב.א.).

וכן:

עמדה זו העולה מן הראיון שנערך לה, אינה מצביעה על תמיכה בטורר, קל וחומר על הסתה מצידה לטורר. זאת ועוד, מהודעתה של המשיבה במשטרה, אשר צורפה כנספח לעיקרי הטיעון מטעם המשיבים, **אף עולה בבירור היפוכו של דבר** (סעי' 13 לפסק דינו של בית המשפט הנכבד)(ההדגשות הוספו, ב.א.).

וכן:

קשה שלא להתרשם, כי בהחלטות בעניינה של המשיבה היה טמון יסוד עונשי, בגין מעשים שלא עשתה, ואינה אחראית להם (סעי' 14 לפסק דינו של בית המשפט הנכבד) (ההדגשות הוספו, ב.א.).

42. הנה כי כן, ההחלטה הנתקפת בעתירה זו – החלטה המסרבת לבקשת העותרת לשדרוג מעמדה ומונעת ממנה זכויות יסוד על אף עמידתה בכל התנאים שנקבעו לעניין על ידי לא אחר מאשר המשיב עצמו – מהטעמים האמורים בה, היא החלטה העומדת בסתירה מוחלטת לא רק לקביעותיו של בית הדין לעררים בעניינה של העותרת אלא אף לקביעותיו של בית משפט נכבד זה בעניינה. בשתי ערכאות נקבע כי בנסיבות עניינה של העותרת, לא ניתן להטיל עליה אחריות למעשה בנה, ולבוא עמה חשבון בעניין.

43. דא עקא, הטעמים שעליהם מתבססת ההחלטה דכאן, קרי: מעשה הבן והעובדה שגדל בביתה, עומדים בסתירה מוחלטת לכל הקביעות שנקבעו בעניינה של העותרת והובאו לעיל. לא ייתכן כי המשיב ייתעלם מפסקי דין חלוטים בשתי ערכאות, יעשה שימוש פסול בשיקול הדעת הרחב שניתן לו כשומר הסף של מדינת ישראל ו"יתגבר" בכך על מעשה בית הדין בעניינה של העותרת, ותוך כך ימנע מהעותרת מעמד על אף שהיא עומדת בכל התנאים שנקבעו לקבלתו, מטעמים שאין לתלות בעותרת. מדובר בהחלטה בלתי הוגנת ובלתי סבירה במסגרתה עשה המשיב שימוש פסול בשיקול הדעת הרחב והכללי שניתן לו על ידי

המחוקק על מנת למנוע מהעותרת זכויות יסוד משיקולים זרים – לבוא עם העותרת חשבון על מעשה בנה.

בבסיס ההחלטה עומדים שיקולים זרים

44. אחד מעקרונות היסוד של המשפט המינהלי הוא ש"הרשות המינהלית רשאית להפעיל את הסמכות המוקנית לה בחוק רק לשם הגשמת המטרות שלשמן הוענקה לה אותה סמכות או על יסוד השיקולים שנגזרים ממטרותיו של חוק זה. הגבלה זו היא אחת התולדות של עקרון שלטון החוק, המחייב את הכפפתה של הרשות המינהלית למטרותיה של החקיקה... היוזקות לשיקולים זרים או חתירה לקידום מטרות זרות היא סטייה ממצוותו של המחוקק לגבי הפעלת הסמכות..." (דפנה ברק-ארז **משפט מינהלי** כרך ב 635 (2010)).

45. יתרה מזאת. השקילה של שיקולים שהרשות לא הוסמכה לשקול אסורה בין אם מדובר בשיקולים ראויים ובין אם לאו:

לעתים, מניעה של הרשות הם טובים וטהורים, במובן זה שהיא חותרת לביצוע פעולה לטובת הציבור. אולם, היא עושה כן על יסוד שיקולים שאין היא מוסמכת לשקול. יש להבחין בין מניע פסול לשיקול זר, וחשוב להדגיש כי לעתים גם שיקול חיובי ורצוי, כשלעצמו, עלול להיפסל כשיקול זר מבחינתה של רשות שלא הופקדה עליו (שם, בעמ' 637).

46. באשר לנפקות שקילתו של שיקול זר, עמדת הפסיקה ברורה. כבר לפני למעלה משלושה עשורים קבע השופט י' כהן, כי בבחינת מעשה הרשות יש לבחון "האם הייתה לשיקול הפסול או למטרה הפסולה השפעה ממשית על מעשה הרשות, ואם כך היה הדבר, הרי יש לפסול את מעשה הרשות" (בג"ץ 392/72 **אמה ברגר נ' הוועדה המחוזית לתכנון ולבנייה**, פ"ד כז(2), 764, 773).

47. מן הכלל אל הפרט. אין ספק כי ההחלטה, המונעת מהעותרת לשדרג את מעמדה ולקבל זכויות יסוד על אף עמידתה בכל התנאים שקבע המשיב עצמו לעניין, בשל מעשה בנה שגדל בביתה, היא החלטה שניתנה ממניעים פסולים והיא נגועה בשיקולים זרים. ההחלטה עומדת בסתירה מוחלטת לקביעות שניתנו בעניינה של העותרת בפסקי הדין החלוטים שצוינו לעיל, והטעמים העומדים בבסיסה הם טעמים פסולים בעלמא, שכבר נדחו בשתי ערכאות, ועל כן אין לשקילתם במסגרת הכרעה למתן מעמד מטעמים הומניטאריים.

48. הנה כי כן אף מטעם זה בהחלטה פסולה ובלתי סבירה עסקינן שדינה להתבטל ועל כן מבקשים העותרים מבית המשפט הנכבד להתערב בה ולבטלה.

טענות נוספות כנגד ההחלטה

49. בנוסף לאמור עד כה יטענו העותרים כי ההחלטה לסרב לבקשת העותרת לשדרוג מעמד ולקבלת זכויות יסוד מטעמים הומניטאריים בהתאם להחלטת המשיב במסגרת בג"ץ 813/14, פסולה משני טעמים נוספים.

50. הטעם האחד עוסק ברוחב שיקול הדעת המוקנה למשיב בעניינם של מי שהוראת השעה חלה עליהם, שיקול דעת שלעמדת העותרים מצומצם יותר מאשר זה הנתון למשיב במסגרת חוק הכניסה לישראל.

הטעם השני הוא כי לעמדת העותרים ההחלטה בבג"ץ 813/14 הוא בבחינת הבחטה שלטונית למי שעמד בתנאי ההחלטה ובכלל זאת העותרת. נסביר.

שיקול דעת המשיב במסגרת הוראת השעה

51. סעיף 2 להוראת השעה קובע כי:

בתקופת תוקפו של חוק זה, על אף האמור בכל דין לרבות סעיף 7 לחוק האזרחות, שר הפנים לא יעניק לתושב אזור או לאזרח או לתושב של מדינה המנויה בתוספת אזרחות לפי חוק האזרחות **ולא ייתן לו רישיון לישיבה בישראל לפי חוק הכניסה לישראל**, ומפקד האזור לא ייתן לתושב אזור היתר לשהייה בישראל לפי תחיקת הביטחון באזור.

סעיף 1א3 (א)(1) להוראת השעה קובע כי:

על אף הוראות סעיף 2, **רשאי שר הפנים, מטעמים הומניטריים מיוחדים, בהמלצת ועדה מקצועית שמינה לענין זה** (בסעיף זה – הוועדה) –

לתת רישיון לישיבת ארעי בישראל לתושב אזור או לאזרח או לתושב של מדינה המנויה בתוספת, שבן משפחתו שוהה כדין בישראל;

52. סעי' 2 דלעיל קובע אם כן מפורשות, כי כל עוד הוראת השעה בתוקף, אין למשיב כל שיקול דעת וסמכות ליתן למי שמוגדר כתושב האיזור, רישיון לישיבה או היתר שהייה מכח כל חוק או דין אחר **ובכלל זאת חוק הכניסה לישראל**, אלא מכח הוראות הוראת השעה ובכללן מטעמים הומניטאריים. לישנא אחרינא: שיקול הדעת הרחב שניתן למשיב ברגיל, מצומצם ביותר כאשר מדובר במוזמנים שהוראת השעה חלה בעניינם.

53. החקיקה החולשת על עניינה של העותרת היא הוראת השעה, הקובעת כפי שראינו כי למשיב אין סמכות ושיקול דעת למתן רישיונות ישיבה בישראל אלא מכוחה. הבקשה שסורבה על ידי המשיב ונתקפת בערר זה, היא בקשה שהוגשה מכח החלטת המשיב בבג"ץ 813/14 המתבססת על סעי' 1א3 להוראת השעה – ר' סעי' 4 להודעת המשיב לבג"ץ בעניין ההחלטה.

54. משמדובר בבקשה שהוראת השעה היא החקיקה החולשת עליה ולאור העובדה כי המשיב אינו חולק על כך שהעותרת עומדת בכל תנאי ההחלטה לשדרוג מעמדה, אין לו, לעמדת העותרים, כל אפשרות להשתמש בשיקול הדעת הרחב המסור לו ברגיל על מנת למנוע ממנה זכויות המגיעות לה לאור עמידתה בתנאי ההחלטה. משהעותרת עומדת בתנאי ההחלטה הרי שמדובר במי שנקבע שעניינה הומניטארי והינה זכאית לפיכך לרישיון ישיבה בישראל. משמדובר במי שהוראת השעה חלה עליה ומשנקבע כי בעניינה מתקיים עניין הומניטארי המזכה אותה בשדרוג מעמד בהתאם לסעי' 1א3 להוראת השעה, המשיב אינו יכול עוד לעמדת העותרים להשתמש בשיקול דעתו הרחב והכללי על מנת למנוע מהעותרת שדרוג מעמד וקבלת זכויות יסוד שהוראת השעה וההחלטה בבג"ץ 813/14 מזכות אותה בהן.

הבטחה שלטונית

55. ההחלטה למנוע מהעותרת את האפשרות לשדרג את מעמדה ולקבל זכויות יסוד על אף שבהתאם להוראת השעה ולהחלטת השר היא זכאית לכך, מהטעמים האמורים בה, מהווה לעמדת העותרים בנוסף אף הפרה של הבטחה שלטונית (וראו לעניין זה בג"ץ 218/85 **תקווה ארביב נ' פמת"א ואח' ו-ת"פ (ת"א) 40244/04 מדינת ישראל נ' חדד** (פורסמו בבנו)). אינטרס ההסתמכות ואינטרס הציפייה – הם חלק מעקרונות צדק והגינות ואמון הציבור במוסדות השלטון.

56. הנה כי כן, גם מטעמים אלו עמדת העותרים כי מדובר בהחלטה לא הוגנת ובלתי סבירה שעל בית המשפט הנכבד להתערב בה ולבטלה.

הזכות החוקתית לחיי משפחה

57. זכותו של כל אדם לחיי משפחה הוכרה כזכות יסוד בשיטתנו המשפטית, שאין לפגוע בה, ואשר נגזרת מזכותו של כל אדם לכבוד. בבג"ץ 7052/03 **עדאלה – המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל נ' שר הפנים**, (14.5.06), שדן בחוקתיותו של חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), תשס"ג-2003, הועלה מעמדה של הזכות לחיי משפחה בישראל לזכות חוקתית, אשר עוגנה בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. הנשיא ברק, אשר היה בדעת מיעוט ביחס לתוצאה הסופית של פסק הדין, סיכם, בהסכמת שמונה מתוך אחד עשר השופטים שישבו בדיון, את ההלכה שנקבעה בפסק הדין לעניין מעמדה של הזכות לחיי משפחה בישראל, שם בפסקה 34:

מכבוד האדם אשר מבוסס על האוטונומיה של הפרט לעצב את חייו נגזרת זכות-הבת של הקמת התא המשפחתי והמשך החיים המשותף יחדיו כיחידה אחת. האם מתבקשת מכאן גם המסקנה כי המימוש של הזכות החוקתית לחיות יחדיו משמעותו גם הזכות החוקתית למימושה בישראל? תשובתי על שאלה זו הינה, כי הזכות החוקתית להקים תא משפחתי משמעותה הזכות להקים את התא המשפחתי בישראל. אכן, לבן הזוג הישראלי עומדת הזכות החוקתית, הנגזרת מכבוד האדם, לחיות עם בן זוגו הזר בישראל ולגדל בישראל את ילדיו. הזכות החוקתית של בן הזוג למימוש התא המשפחתי שלו, היא, בראש ובראשונה, זכותו לעשות כן במדינתו שלו. זכותו של ישראלי לחיי משפחה משמעה זכותו לממשה בישראל.

58. שאלת חוקתיות חוק הוראת השעה עמדה לבחינה נוספת בבג"ץ 466/07 **גלאון ואח' נ' שר הפנים** (להלן: **עניין גלאון**). כב' השופט בדימוס אדמונד לוי ז"ל, אשר נמנה על דעת הרוב בפרשת עדאלה, כתב הפעם את חלקה הארי של דעת המיעוט, והתייחס לקביעת הזכות לחיי משפחה כזכות ליבה חוקתית:

הזכות לשוויון והזכות לחיי משפחה מצויות בגרעינו של המושג כבוד האדם, ולהן מעמד חוקתי המשקף ערכי יסוד של מדינת ישראל. היטב זכורים דברי השופט מ' לנדוי כי "עקרון היסוד של שוויון הכל בפני החוק הוא מנשמת אפו של המשטר החוקתי שלנו כולו" (בג"ץ 98/69 **ברגמן נ' שר האוצר**, כג(1) 693, 698 (1969)). "הוא כצמח המחייב טיפוח מתמיד", הוסיף אליקים רובינשטיין, "הוא כשדה

שלחין המצפה לא רק למטר שמים אלא גם ליד בוטחת של האדם" (על השוויון לערבים בישראל" נתיבי ממשל ומשפט 278, 280 (התשס"ג-2003)). ואילו "זכות האדם למשפחה", כתבה חברתי, השופטת א' פרוקצ'יה, "היא מיסודות הקיום האנושי. קשה לתאר זכויות אנוש שתשווינה לה בחשיבותן ובעוצמתן. בין זכויות האדם ניצבת זכותו של אדם למשפחה במדרג העליון. היא משקפת את תמצית הווייתו של האדם ואת התגלמות הגשמת עצמיותו" (בג"ץ 7052/03 עדאלה הנ"ל, בעמ' 496-497) (פסקה 8 לפסה"ד)

ר' עוד : כב' השופט ברק, כתוארו אז, בבג"ץ 693/91 אפרת נ' הממונה על מרשם האוכלוסין במשרד הפנים ואח', פ"ד מז(1) 749, 783 ; בע"א 238/53 כהן ובוליק נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ח4, 35 ; בג"ץ 488/77 פלוני ואח' נ' היועמ"ש לממשלה, פ"ד לב(3) 421, 434 ; ע"א 451/88 פלוני נ' מ"י, פ"ד מ"ט(1) 330, 337 ; דנ"א 2401/95 נחמני נ' נחמני ואח', פ"ד נ(4) 661, 683 ; בג"ץ 979/99 פבאלויה קרלו נ' שר הפנים, תקדין עליון 99(3) 108.

59. גם המשפט הבינלאומי קובע כי לכל אדם חירות לחיי משפחה. כך למשל, קובע סעיף 10(1) לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות, כ"א 1037, אושרה ע"י ישראל ביום 3.10.91, כי :

יש להעניק הגנה וסיוע רחבים ככל האפשר למשפחה, שהיא יחידת היסוד הטבעית של החברה, במיוחד לשם כינונה, וכן כל זמן שהיא נושאת באחריות לטיפול בילדים תלויים וחינוכם....
(ההדגשה הוספה, ב.א.).

ראו עוד : ההכרזה האוניברסאלית בדבר זכויות האדם, שנתקבלה בעצרת האו"ם ב-10.12.48, ס' 18(1) ; סעיף 17(1) וסעיף 16(3) לאמנה הבינ"ל בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות, כ"א 1040, נכנסה לתוקף לגבי ישראל ביום 3.1.1992.

60. זאת ועוד. כאמור לעיל, מתחם הסבירות הנתון לרשות המינהלית בבואה ליתן החלטה משתנה מהחלטה להחלטה והוא נקבע, בין השאר, על פי מידת השפעתה של ההחלטה על זכויות אדם :

... רוחב המתחם מושפע ממהות העניין. קיימת הבחנה בין החלטות טכניות באופיין לבין החלטות מהותיות, כגון החלטה המגבילה זכויות אדם... החלטות העוסקות בזכויות אדם... מצרות את מתחם הסבירות.

(אליעד שרגא ורועי שחר, המשפט המינהלי (עילות ההתערבות) (הוצאת שש, 2008, עמוד 242)).

וכן :

טיבן של הראיות המינהליות הנדרשות, כמותן ואיכותן נגזרים מאופיו של העניין העומד לדיון, וממשמעות החלטה המינהלית המתקבלת. אין דומה עוצמת הראיות הנדרשת לצורך החלטה שלה השלכה ישירה על זכויות היסוד של הפרט, והיא עלולה לפגוע

**בזכויות אדם, כהחלטה שמשמעותה שולית לאינטרס הפרט
ואינטרס הציבור.**

(רע"ב 426/06 חווא נ' שירות בתי הסוהר, תק-על (1)2006) 3425,
בסעיף 14 לפסק הדין).

61. העותרת דנו, כאמור, נמצאה זכאית לשדרוג מעמדה מטעמים הומניטאריים הנקובים בהחלטת השר בבג"ץ 813/14 בהתאם להוראת השעה. בנוסף נמצאה העותרת, בשתי ערכאות, כמי שאין לבוא עמה חשבון ולתלות בה את האשמה במעשה בנה, מעשה שלא הייתה לה כל נגיעה או ידיעה בעניינו. נמצא אף כי העותרת לא עודדה, סייעה או תמכה במעשה בנה, לא עובר לביצוע המעשה ואף לא לאחריו. משכך, ובעמוד העותרת בכל התנאים שנקבעו לשדרוג מעמדה ולקבלת זכויות – שקבלתן מטבע הדברים משפיעה על מצב כלל בני משפחת העותרים שבכללה קטינים – הרי שהחלטה לסרב לבקשתה מהטעמים האמורים בה, אינה הוגנת ואינה סבירה ופוגעת בזכותה של העותרת ובמשפחתה הכוללת קטינים ואף תינוק בן מספר שבועות בודדים (העותר 5) לחיי משפחה באופן מיטבי. הנה כי כן, אף מטעם זה מבקשים העותרים מבית המשפט הנכבד להתערב בהחלטה הנתקפת בעתירה זו ולבטלה.

עיקרון טובת הילד

62. זאת ועוד. הואיל ולעותרת שלושה ילדים קטינים שהקטן שבהם תינוק רך בן שבועות בודדים, ההחלטה הנתקפת בעתירה זו עומדת בסתירה אף לעקרון טובת הילד. האמנה בדבר זכויות הילד קובעת שורה של הוראות המחייבות הגנה על התא המשפחתי של הילד.
כך נאמר במבוא לאמנה:

[המדינות החברות באמנה זו] משוכנעות כי המשפחה, כקבוצת יסוד לחברה וכסביבה טבעית להתפתחותם ורווחתם של כל בניה, ובפרט הילדים, מן ההכרח כי יובטחו לה הבטחה וסיוע, ככל הנדרש, באופן שתוכל לשאת במלוא אחריותה בתוך הקהילה [...]

[...] הילד לשם פיתוח אישיותו המלא וההרמוני, מן הראוי כי יגדל בסביבה משפחתית באוירה של אושר, הבנה ואהבה [...].

סעיף 3(1) לאמנה קובע:

בכל הפעולות הנוגעות לילדים, בין אם ננקטות בידי מוסדות רווחה סוציאלית ציבוריים או פרטיים ובין בידי בתי משפט, רשויות מינהל או גופים תחיקתיים, תהא טובת הילד שיקול ראשון במעלה...

(ההדגשה הוספה, ב.א.).

63. הוראות האמנה בדבר זכויות הילד זוכות להכרה הולכת וגוברת כמקור משלים לזכויות הילד וכמדריך לפרשנות "טובת הילד" כשיקול-על במשפטנו: ראו ע"א 3077/90 פלונית ואח' נ' פלוני, פ"ד מט(2) 578, 593 (כב' השופט חשין); ע"א 2266/93 פלוני, קטין ואח' נ' פלוני, פ"ד מט(1) 221, בעמ' 232-233, 249, 251-252 (כב' הנשיא דאז שמגר); דנ"א 7015/94 היועץ המשפטי לממשלה נ' פלונית, פ"ד נ(1) 48, 66 (כב' השופט דורנר); בג"ץ 5227/97 דוד נ' בית הדין הרבני העליון (תק-על 98(3) 443) בסעיף 10 לפסק דינו של כבוד השופט חשין.

64. שיקולי טובתם של ילדיה הקטינים של העותרת, שהסירוב הפסול לבקשה לשדרוג מעמד אמם משליכה ישירות על מצבם ועל האפשרות כי ייזכו לחיות לצדה בביטחון בעיר הולדתם ובסביבתם הטבעית, חייבים להיות שיקולים ראשוניים במעלה כאשר דנים בשאלת שדרוג מעמדה של העותרת. בפרט כאשר ניתנה לה ולאנשים במצבה הבטחה שלטונית מטעם המשיב כי מעמדם ישודרג מטעמים הומניטאריים, ככל שיעמדו בתנאי ההחלטה שנמסרה על ידו בבג"ץ 813/14. יפים דבריו של בית המשפט בעת"ם (י-ם) 705/07 מארי לוו רומרו מוסקרה נ' שר הפנים (פורסם בנבו) :

הזכות לחיי משפחה היא זכות יסוד חוקתית המוכרת במשפט הישראלי כמו גם במשפט הבינלאומי. לזכות זו שני היבטים: האחד, זכותו של ההורה הישראלי להינות מקשר מתמיד עם ילדו ולא להינתק ממנו, והשני, זכותו של הילד הקטין לחיי משפחה כאשר טובתו מחייבת שלא להפרידו מהוריו ולהיות בקשר מתמיד עם כל אחד מהם. מנקודת מבטו של הקטין ניתוקו ולו מאחד מהוריו, עלול להשליך בצורה קשה על חייו והתפתחותו. ראוי להדגיש כי זכותם של ההורים לקשר עם ילדיהם היא עצמאית ועומדת בנפרד לצד זכותם של הילדים לקשר הדוק ותמידי עם הוריהם. ... בבחינת הנסיבות ההומניטאריות של המקרה, השיקול של טובת הילד הינו שיקול בעל משמעות מרכזית, אם לא שיקול על. אכן, בצידו של שיקול זה יעמדו גם שיקולים נוספים, אך לרוב יהיו אלה שיקולים משניים שלא ישתוו בחשיבותם לשיקול הראשוני והמרכזי של טובת הילד.

סיכומם של דברים

65. ההחלטה הנתקפת בעתירה זו, היא החלטה שניתנה לעמדת העותרים משיקולים זרים, תוך שהיא סותרת קביעות ברורות שניתנו במסגרת שני פסקי דין חלוטים בעניינה של העותרת ואשר קבעו בהירות כי אין לבוא עם העותרת חשבון ולהאשימה במעשה בנה שאליו אין לה כל נגיעה. בנוסף, לעמדת העותרים מדובר בהפרה של הבטחה שלטונית. בנוסף שוגה המשיב לעמדת העותרים בטענה כי שיקול הדעת הרחב שניתן לו אינו מצטמצם במסגרת ההחלטה שניתנה מכח סעי' 1א3 להוראת השעה. לבסוף ההחלטה המונעת מהעותרת קבלת זכויות להן היא נמצאה זכאית בהתאם להחלטת המשיב בבג"ץ 813/14 היא החלטה הפוגעת בזכויות היסוד של העותרת ובני משפחתה תושבי הקבע בניהם קטינים וסותרת את עקרון טובת הילד. כל אלו מובילים את העותרים למסקנה כי מדובר בהחלטה לא הוגנת ובלתי סבירה שכל בית המשפט הנכבד להתערב בה ולבטלה.

66. נוכח כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להתערב בהחלטה לסרב לבקשה למתן רישיון ישיבה לעותרת ולבטלה. כל זאת, תוך פסיקת הוצאות ושכ"ט עו"ד לטובת העותרים.

ירושלים, 5 במרץ 2020

בנימין אחסתרובה, עו"ד
ב"כ העותרים

(ת.ש. 90902)